

невідкладний прийом службовою особою тощо. Надання депутату будь-яких інформаційних матеріалів, необхідних для здійснення його діяльності, зміст яких завідомо для службової особи спотворений, утворить надання завідомо неправдивої інформації. Цей злочин вважається закінченим з моменту вчинення будь-якого вищезазначеного діяння.

Суб'єктивна сторона усіх злочинів – прямий умисел, що поєднується зі спеціальною метою – незаконно користуватися або перешкодити нормальній роботі підприємств, установ, організацій (ст. 341); перешкодити законній діяльності депутата (ст. 351).

Суб'єкт злочинів, передбачених ст. 341 і 342 загальний – фізична, осудна особа, яка досягла 16 років, а ст. 351 – службова особа.

Павленко І.В., доцент кафедри
публічного права НТУУ «КПІ», к.ю.н.

ПОРНОГРАФІЯ ЧИ ВІРТУАЛЬНА ПРОСТИТУЦІЯ?

Сучасний стрімкий розвиток комп'ютерних та інформаційних технологій дає нові форми спілкування для задоволення статевих пристрастей. Йдеться про те, що судово-слідча практика зіткнулася з таким діянням як демонстрування оголеного тіла, його частин, імітація статевого акту через веб-камеру в режимі он-лайн з метою заробітку без запису на матеріальні носії.

Вироків, які б набрали законної сили стосовно осіб, які самостійно займаються такою діяльністю, в Україні наразі немає. Проте, є вирокі щодо осіб, які організовують такий «бізнес». Судова практика кваліфікує такі діяння за ст. 301 КК України [1, електронний ресурс].

Така кваліфікація є правильною за умови, що інформація, яка йде в режимі он-лайн через веб-камеру – це предмет злочину, відповідальність за який передбачена ст. 301 КК України. Проте,

диспозиції ст. 301 КК України чітко вказують на *матеріальність* предмета злочину: 1) твори, зображення або інші предмети порнографічного характеру; 2) кіно- та відеопродукція, комп'ютерні програми порнографічного характеру.

Саме тут і виникає питання: чи має таке діяння ознаки злочину, чи це нова легальна (хоч і аморальна) форма заробітку за допомогою мережі Інтернет. В науковій юридичній літературі це питання піднімалося і його вирішення пропонується розглядати саме з позицій існуючої судової практики [2, с. 119].

Проте, однозначне віднесення «живого» потоку інформації порнографічного характеру без запису на носії до предмету злочину (ст. 301 КК України), повинно визначатись в площині вирішення наступного принципового нюансу. Демонстрування оголеного тіла, його частин, імітація статевого акту через веб-камеру в режимі он-лайн з метою заробітку – це своєрідна *нова форма проституції*, назовемо її віртуальною. Чинний кримінальний закон не встановлює кримінальної відповідальності за зайняття проституцією. Відповідно, виникає певний дисонанс в нормах кримінального закону: якщо особа займається проституцією в реальному житті – кримінальне реагування держави виключене, якщо ж через мережу Інтернет – заходи кримінального впливу мають застосовуватись. Виникає логічне запитання – чи не подвійні це стандарти?

Відповідно, наведене тягне зовсім інший підхід до кваліфікації організації та утримання веб-студій, з яких в режимі он-лайн йде трансляція зображень порнографічного характеру за кошти приватного клієнта.

Якщо інформацію порнографічного характеру, яка надходить через веб-камеру в режимі он-лайн без запису на носії, розглядати як предмет злочину, відповідальність за який передбачена ст. 301 КК України, то, відповідно, і прояв наведеного діяння, і організація такого «бізнесу» мають охоплюватися ст. 301 КК України.

За протилежних умов, організацію та утримання таких веб-студій слід правильно кваліфікувати не за с. 301 КК України

(оскільки відсутній предмет злочину), а залежно від обставин - за ст. 302 КК України, що передбачає відповідальність за створення або утримання місць розпусти і звідництво та/ або за ст. 303 КК України, що передбачає відповідальність за сутенерство або втягнення особи в заняття проституцією.

Список використаних джерел

1. Вирок Червонозаводського районного суду м. Харкова від 13.05.2011 р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/24687087>

2. Радутний О.Е. Інформація, яка надходить в режимі реального часу через веб-камеру, як предмет злочину, що передбачений ст. 301 КК України / О.Е. Радутний // Інформація і право. - №1(10)/2014. – с. 115-119

Катеринчук К.В., доцент кафедри кримінально-правових дисциплін
ІННПП НАВС, к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ ВСТАНОВЛЕННЯ СКЛАДУ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ЗДОРОВ'Я ОСОБИ

В розділі II. Злочини проти життя та здоров'я особи КК, серед інших злочинів перелічені ті, які заподіюють чи можуть заподіяти шкоду здоров'ю особи (ст.ст. 121-128, 130 та 133 КК). Серед науковців виникають дискусії з приводу визначення конструкцій складу таких злочинів, як катування (ст. 127 КК) та зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби (ст. 130 КК). З приводу ст. 127 КК, то законодавчо встановлено, що наслідком катування є сильний фізичний біль, фізичні чи моральні страждання, тому це матеріальний склад злочину. Але деякі науковці все ж таки зазначають, що «біль» є наслідком будь-якого насильства [1]. Це твердження підтримує О. Деннісова [2], С. Багіров [3]. З цього приводу Марадіна Ю.С. зазначила, що законодавець встановлює